

Sygn. akt II W 357/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Sączu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSR Grzegorz Król**

Protokolant: **st. sekr. sąd. Iwona Wójcik**

po rozpoznaniu w dniu 05 września 2018 r. sprawy o wykroczenie

S. Ś. s. W. i A. zd. T.,

ur. (...) w B.

obwinionego o to, że:

w dniu 11 stycznia 2018 r. w miejscowości B. (...)rejonu (...) będąc obowiązany w związku z umieszczeniem jego danych w Rejestrze Sprawców Przepstępstw na Tle Seksualnym do zgłoszenia faktycznego adresu pobytu, nie wykonał tego obowiązku w ustawowym terminie 3 dni od doręczenia powiadomienia

tj. o wykroczenie z art. 23 ust. 1 ustawy o przeciw. zagrożeniom przest. na tle seksualnym

I. obwinionego **S. Ś.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 23 ust. 1 ustawy o przeciw. zagrożeniom przest. na tle seksualnym i za to na mocy powołanego przepisu ustawy wymierza mu karę grzywny w kwocie 1.000 (tysiąc) złotych,

II. na zasadzie art. 119 kpw zwalnia obwinionego w całości od ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II W 357/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 września 2018 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 stycznia 2018 r. obwiniony S. Ś. odebrał powiadomienie o zamieszczeniu jego danych w rejestrze sprawców przestępstw na tle seksualnym. W piśmie tym został poinformowany o obowiązku zgłoszenia faktycznego adresu pobytu we właściwej jednostce Policji w terminie do 3 dni od daty otrzymania powiadomienia. Zawiadomienie zostało wysłane przez Biuro Informacyjne Krajowego Rejestru Karnego w związku z realizacją obowiązku wynikającego z ustawy o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym i osobiście odebrane przez obwinionego.

/ **dowód** – zawiadomienie K. k. 2, powiadomienie obwinionego i zwrotne potwierdzenie odbioru k. 3-4/

Pomimo nałożonego ustawą na obwinionego obowiązku oraz osobistego poinformowania o nim, nie dopełnił go i nie poinformował w Komisariacie Policji w S. o adresie faktycznego swojego pobytu.

/ **dowód** – zawiadomienie K. k. 2, częściowo wyjaśnienia obwinionego k. 7/

Obwiniony S. Ś. słuchany w toku czynności wyjaśniających (k. 6-7) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyjaśnił że nie otrzymał żadnego pisma, gdyby takowe miał to z pewnością zgłosiłby się i podał aktualny adres zamieszkania. Wskazał, że nie podpisywał także żadnego potwierdzenia odbioru listu poleconego.

Na rozprawie wcześniejsze wyjaśnienia obwinionego zostały odczytane w trybie art. 72 §2 kpw. Rozprawa odbyła się zaocznie mając na uwadze, iż obwiniony nie stawił się a jego zawiadomienie uznano za skuteczne. W toku wcześniejszego przesłuchania wskazał on adres dla doręczeń (k. 6) na ten adres wysłane zostało zawiadomienie, które nie zostało przez obwinionego podjęte pomimo podwójnego awizowania (k. 10).

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego jedynie w części zasługują na wiarę i to jedynie w zakresie okoliczności niebudzących wątpliwości tj. braku wykonania przez niego obowiązku wynikającego z art. 11 ust. 1 przywołanej wcześniej ustawy – poinformowania o faktycznym adresie pobytu. Natomiast, co do podnoszonych przez obwinionego okoliczności dotyczących braku otrzymania stosownego powiadomienia Sąd nie podzielił tych wyjaśnień. Przeczy im wiarygodny materiał dowodowy w postaci dokumentów nadesłanych z Biura Informacyjnego Krajowego Rejestru Karnego (k. 2-4). Wynika z nich jednoznacznie, że obwiniony w dniu 11 stycznia 2018 r. odebrał osobiście powiadomienie, co potwierdził własnoręcznym podpisem (k. 4). Autentyczność tego podpisu nie budzi wątpliwości, doręczający listonosz potwierdził, że przesyłkę wydano adresatowi osobiście, o czym uczynił stosowną adnotację i brak jest jakichkolwiek przesłanek do twierdzenia przeciwnego. Kopie tych dokumentów stały się w konsekwencji podstawą ustaleń faktycznych – w tym przyjęcia, że obwiniony o ustawowym obowiązku został prawidłowo, skutecznie i osobiście powiadomiony.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób niebudzący wątpliwości pozwala przyjąć, iż obwiniony S. Ś. popełnił czyn zarzucany mu we wniosku.

Obwiniony w dniu 11 stycznia 2018 r. w B. rejonu (...) będąc zobowiązanym w związku z umieszczeniem jego danych w Rejestrze Sprawców Przestępstw na Tle Seksualnym, do zgłoszenia faktycznego adresu pobytu, nie wykonał tego obowiązku w ustawowym terminie 3 dni od doręczenia powiadomienia. Czynem tym zrealizował znamiona wykroczenia określonego w art. 23 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym.

Czyn ten jest zawiniony oraz społecznie szkodliwy. Obwiniony jest osobą dorosłą, był świadomy ciężącego na nim obowiązku, którego szczegóły zostały opisane w treści doręzonego powiadomienia. Także w jego treści zawarto pouczenie o grożących konsekwencjach i jedynie od woli obwinionego zależało czy obowiązek ten zostanie spełniony. Tymczasem obwiniony nie znajdując się w żadnej nadzwyczajnej sytuacji motywacyjnej obowiązku tego zaniechał wykazując się lekceważącym podejściem do obowiązującego porządku prawnego. Stopień winy obwinionego należy ocenić, jako znaczny, zaniechanie po jego stronie było decyzją obrazującą stopień lekceważenia ustawowego obowiązku wynikającego wszak z czynu, jakiego w przeszłości się dopuścił. Sad natomiast uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynu jest niższy i nie przekracza średniego. O ile niewątpliwie godził w prawidłowe funkcjonowanie rejestru, to jednak odbierając osobiście zawiadomienie – potwierdził pobyt pod wcześniej znanym adresem, choć w żaden sposób nie zwalnia go to z odpowiedzialności.

Czyn obwinionego, jako zawiniony, społecznie szkodliwy oraz przekraczający normę prawa wykroczeń, jest czynem karalnym. Sąd uznając obwinionego S. Ś. za winnego jego popełnienia wymierzył mu na podstawie art. 23 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu zagrożeniom przestępczością na tle seksualnym karę grzywny w kwocie 1.000 złotych. W ocenie Sądu kara w tej wysokości jest adekwatna do wagi popełnionego czynu, odzwierciedla stopień zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu. Podkreślić należy przy tym, iż jest to minimalny wymiar kary grzywny – nie mniej jednak na tyle dolegliwy, że skutecznie powstrzyma obwinionego w przyszłości od podobnych zachowań. Dolegliwość tego rodzaju sankcji winna uświadomić obwinionemu doniosłość ustawowych obowiązków i bezwzględną konieczność ich realizacji.

Z uwagi na wysokość orzeczonej grzywny, wysokość dochodów oraz obciążenia alimentacyjne, Sąd na zasadzie art. 119 kpw zwolnił obwinionego w całości od ponoszenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.